

Номінація «Ордени та медалі моєї родини»

Зінковський О., учень 10-Б класу

ХГ№ 12

Ордени та медалі моєї родини

„Війна - найбільше з лих,
І виростають покоління,
Котрі не чули тишини.
О, найстрашніше з літочислень
Війна - війною - до війни!”

Л. Костенко

Історія людства рясніє війнами. Чи був хоч один день, коли ніде на планеті не точилася війна? Війни міждержавні і громадянські, локальні і світові, справедливі і загарбницькі... Різні часи, різні масштаби, різна зброя (від кам'яної сокири до міжконтинентальної ракети) - та лишалася сутність. Адже так чи інакше, війна - це лихо, незалежно від того, визвольна вона чи загарбницька, бо страждають прості люди, плачуть матері і вдови, зростають сиротами діти.

Не останньою для нас була Велика Вітчизняна війна - і сьогодні ще лунають вибухи й постріли. Скільки життів покладено в Афганістані, скільки покалічено душ! Жодна війна не має виправдання. Навіть якщо в бою вбито одну людину! А війна в Афганістані тривала більше 9 років. Загинули десятки тисяч людей з різних сторін, і це жахливо. Тисячі людей отримали поранення, сотні колишніх воїнів померли від ран.

Убитим і живим не було і нема за що виправдовуватися. Їх нема в чому звинувачувати. Але їх варто пам'ятати! Потрібно пам'ятати цю війну, цю трагедію...

Вона закінчилася для багатьох людей Радянського Союзу 15 лютого 1989 року. У цей день останній радянський солдат залишив Афганістан. Цієї

миті чекали мільйони. Хтось – із радістю, хтось - із болем, а хтось - із горем. Але цього дня не дочекалися десятки тисяч учасників війни.

Під час цієї війни загинуло 14453 людини із 620 тисяч громадян колишнього Радянського Союзу, які брали участь у цих воєнних діях. Майже кожний четвертий солдат був родом із України. Пекло Афганської війни пройшли понад 160 тисяч громадян України. Не повернулись на рідну землю 3360 воїнів, із них 3280 загинули, а 80 чоловік пропали безвісті або опинилися в полоні. Поранено понад 8 тисяч українців. Для сотень із них війна не закінчилася. Жахливо і те, що після неї наших земляків померло від ран і захворювань більше, ніж загинули у роки війни. Після цієї трагедії залишилося без синівської підтримки 1980 батьків, 2729 матерів. Стали вдовами 505 молодих жінок і сиротами 711 дітей.

Уявіть собі! За дев'ять років цього пекла на один день припадала смерть чотирьох молодих людей. І, напевно, в Україні не було села чи міста, звідки б хлопців не призивали до лав Радянської Армії й не відправляли на цю війну-трагедію.

Це пекло пройшли тисячі молодих людей, серед яких був і мій двоюрідний дідусь (брат моєї бабусі).

Труфин Василь Амбросійович народився 4 вересня 1953 року у с. Іспас Віжницького району Чернівецької області в сім'ї колгоспника. Маленький Василь до школи виховувався під наглядом старшої сестри Василини, а в 1960 році пішов у перший клас Іспаської середньої школи. З раннього дитинства, граючи з сільською дітворою, чекав, як і всі хлоп'ята, появи в небі літака, а з 3-го класу у нього зародилася мрія і тверде бажання стати військовим льотчиком. Свою мрію здійснив, вступивши в 1971 році у Чернігівське вище військово-авіаційне училище льотчиків.

Після успішного закінчення училища в 1975 році був направлений для подальшого проходження служби в Забайкальський Військовий Округ, а після 5-ти років служби - у Закавказький Військовий Округ.

З квітня 1987 року по серпень 1988 року брав участь у бойових діях у Республіці Афганістан.

Дідусь часто розповідав мені про Афганістан, про військове життя, бойове братерство, про те, як в умовах війни міцніли характери, мужніли вчорашні хлопці. Далека чужа війна постала переді мною в живих постатях, піснях, уривках із документальних та художніх фільмів.

Виконуючи свій інтернаціональний обов'язок, мій дідусь здійснив 318 бойових вильотів. Брав участь у семи бойових операціях з метою підтримки наземних військ. Очолював бойові повітряні порядки від 2-х до 12-ти літаків. Особисто брав участь у знищенні 17-ти караванів із зброєю і боєприпасами. Щодня виконував бойові вильоти, направлені на пошук і знищення вогняних точок «душманських» таборів зосередження. В одному з таких вильотів літак, який пілотував Труфін В.А., був пошкоджений осколками від ракети «Стінгер», що розірвалася, і лише завдяки грамотному протиракетному маневру, який зробив Василь Амбросійович, політ був завершений успішно (без втрат), із виконаним бойовим завданням.

Повернувшись із Афганістану, продовжує службу у Закавказькому Військовому Окрузі, а надалі - в Одеському Військовому Окрузі.

Труфін В.А., будучи відмінником бойової і тактичної підготовки, був наставником у навчанні молодого покоління льотчиків, свій практичний досвід і навички уміло передавав їм упродовж усієї служби у Збройних Силах, що підтверджують неодноразові публікації в журналі «Авіація і Космонавтика» і газеті «Червона Зірка».

За високу організацію планування і проведення польотів, ділові і моральні якості був переведений для подальшого проходження служби у штаб Військово-повітряних Сил України на посаду старшого інспектора – льотчика служби безпеки польотів штабу ВПС України, де проводив контроль над виконанням законів льотної роботи у ВПС України.

Після 32-х календарних років служби у Збройних Силах Труфін В.А.

заслужено пішов на пенсію.

За час служби у Збройних Силах освоїв сім типів літаків: Л-39, Л-29, МІГ-15, МІГ-21, Су-17м3, Су-17м4, Су-25. Загальний наліт склав 2487 годин. Отримав льотну кваліфікацію «Військовий льотчик першого класу». Пройшов посадовий шлях від старшого льотчика до старшого інспектора – льотчика служби безпеки польотів штабу Військово-повітряних Сил України, від курсанта до полковника, нагороджений 2-ма орденами «Червоної Зірки», 14 медалями, почесною грамотою від Президента СРСР.

Воістину багата біографія небайдужої людини, яка через усе життя пронесла любов до Батьківщини, відповідальність за загальну справу; людини, яка займається активною громадською діяльністю і військово-патріотичним вихованням молоді.

Щороку мого дідуся, Труфіна В.А., запрошують на урочисті зустрічі з ветеранами Збройних Сил, воїнами-афганцями, школярами.

Розповіді про бойові шляхи, полеглих товаришів, солдатську дружбу, про людину на війні не можуть залишити байдужими нікого, викликають живу зацікавленість і перетворюються на діалог поколінь, на громадянський і військовий обов'язок, на те, як зберегти в собі людину в іноді надлюдських умовах. І бажаєш лише одного: аби про війну ми і наші діти знали із кіно та розповідей учасників військових подій старшого покоління, щоб нам ніколи не довелося побачити її на власні очі, щоб загартовування характерів, становлення особистостей, змужніння молодих людей відбувалося у випробуваннях мирного життя.

Дорого заплатила Україна та й інші держави за помилки і прорахунки радянського керівництва. Війна в Афганістані — це трагедія, це застереження на майбутнє. Адже наше минуле нікуди не зникає, воно назавжди залишається з нами. Минуло вже більше двадцяти років з того часу, як припинилась війна в Афганістані за участю радянських військ. І той, хто ще зовсім молодим перебував на тій війні, досяг щонайменше сорокарічного віку. Багатьох із них

уже і немає серед живих. А що буде через десять, двадцять років? Живі завжди в боргу перед мертвими. І ми, наші діти чи онуки, повинні знати своє історичне минуле, правду, нехай гірку, але правду...

Щоб не втратити пам'ять про тих, хто не повернувся з війни в Афганістані, залишити правдиві свідчення про ті події і їх учасників, треба говорити і писати твори, статті.

Ми вірили, що та війна скінчиться,

Що їй не буде більше вороття.

Але навіки -вічні в нас лишиться

Пекуча біль за втрачені життя.

Життя тих юнаків, що відійшли у вічність,

Що не вернулися додому, до своїх сімей...

Вони залишаться в серцях наших навечно!

Не посилаймо ж в пекло молодих людей!

Ми віримо у те, що завжди спокій буде.

Не буде "похоронок" і смертей.

І що держава всіх нас не забуде,

І буде дбати про своїх людей.

Людей, які бажають миру,

Котрі відчули на собі всі наслідки війни.

А ми тебе, державо, розбудуєм!

Міцною станеш ти на всі віки!

Додатки

Труфин В.А. з сестрою Василюю.

*Труфин В.А., курсант Чернігівського Вищого
Військово-авіаційного училища льотчиків.*

Лейтенант Труфин В.А.

Труфин В.А. перед зльотом в стратосферу.

*Труфин В.А. зі своїм заступником по авіаційно-технічному забезпеченню.
Аеродром м. Баграм Афганістан.*

Командир окремої ескадрильї Труфин В.А. при проведенні урочистого маршу.

Труфин В.А. після закінчення польоту.

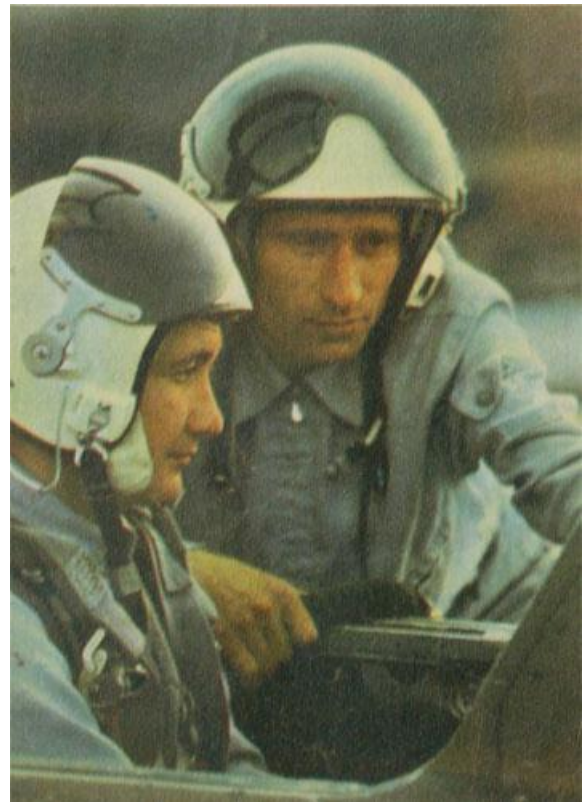

Літак під пілотуванням Труфіна В.А. над горами Гіндукуш.

Виліт на бойове завдання. Фото з літака.

Кабул 1987 р. Вигляд з літака.

Труфин В.А. дає повчання перед вильотом.

Труфин В.А. на зборах льотчиків.

Труфин В.А. контролює проведення польотів.

На відкритті пам'ятника льотчикам м. Вінниця (мій дядько - четвертий зліва).

Труфин В.А. при проведенні польотів.

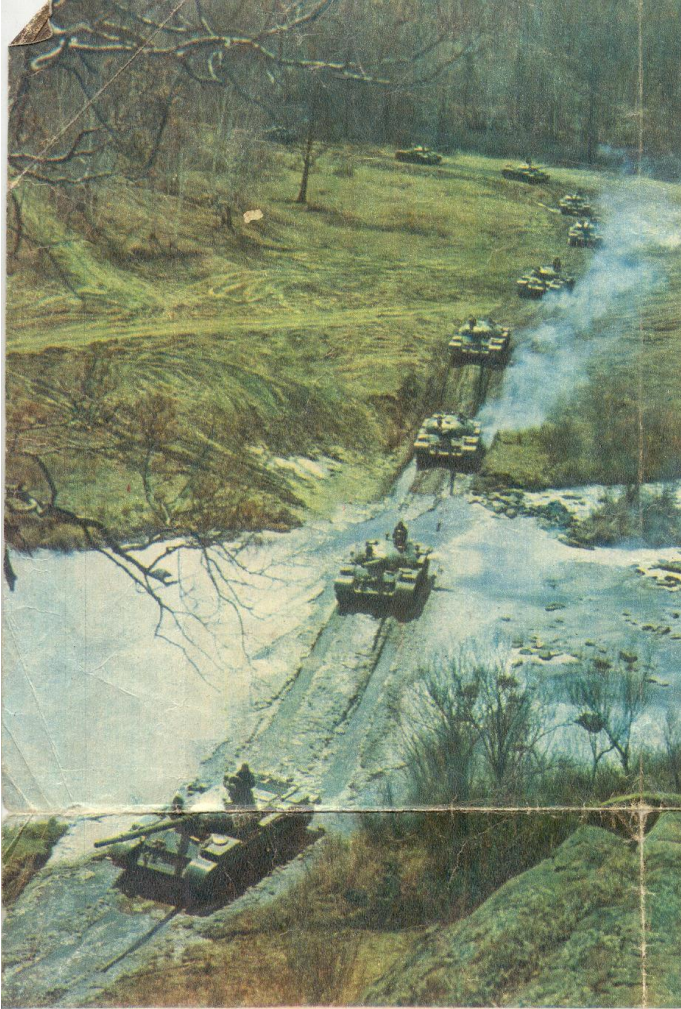
Полковник Труфин В.А.

Полковник Труфин В.А.

Труфин В.А. з льотчиком-космонавтом Героем Радянського Союзу Поповим.

Александр ДЖУС

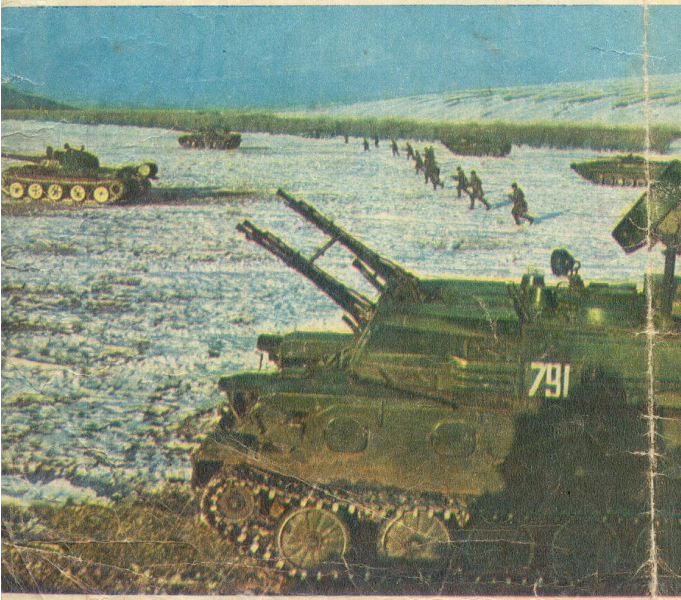
Танки на марше.

В наступлении.

Первоклассные военные летчики коммунисты капитаны В. Труфин (справа) и В. Мянко.

Журнал «Авіація і Космонавтика» (1982 рік). Фотографія мого дідуся справа знизу.

РАЗВЕДЧИКИ

Танковая колонна «противника», используя рельеф местности и сгущающиеся сумерки, ускоренным маршем шла на встречу наступавшему подразделению. Оставалось только форсировать водную преграду. Казалось, внезапность достигнута и исход «боя» предрешен.

Однако события сложились по-иному. Над боевыми машинами стремительно пронесся истребитель. Совершив искусный маневр, он развернулся и снова сделал заход. На землю полетел закодированный доклад.

Спустя некоторое время по данным воздушной разведки истребители-бомбардировщики нанесли удар по танкам. Замысел «противника» был сорван.

— Молодцы разведчики! — удовлетворенно сказал наблюдавший за учением генерал. — Сработали быстро, четко...

Взяв повышенные социалистические обязательства в году XXVI съезда КПСС, авиаторы-разведчики части уверенно лидируют в социалистическом соревновании. Боевой коллектив славится не только высококачественным выполнением полетных заданий, мастерским применением авиационной техники. Здесь под руководством опытных воздушных бойцов молодые летчики, недавние выпускники училищ, в короткие сроки достигают высокого уровня подготовки. Например, многие с благодарностью вспоминают отличного воздушного разведчика, умелого инструктора майора М. Куприя, обучившего их сложной и ответственной профессии.

Высоким авторитетом пользуются у сослуживцев и такие мастера воздушной разведки, как офицеры М. Цымболинец, В. Смирнов и другие. Они не раз отлично выполняли сложнейшие полетные задания, отыскивая в глубине обороны «противника» малоразмерные, тщательно замаскированные цели.

Специалисты ИАС — верные помощники летчиков. Они обеспечивают надежную работу авиационной техники и аэрофотоаппаратуры, оперативно обрабатывают и дешифрируют аэрофильмы.

Наш фотокорреспондент А. Семеляк побывал у воздушных разведчиков. Публикуем его фоторепортаж.

На снимках:

* Военный летчик-снайпер подполковник М. Цымболинец ставит задачу на доразведку капитану С. Сухову, старшему лейтенанту В. Строилову, капитану В. Труфину (слева направо).

Журнал «Авіація і Космонавтика» (1980 рік). Це стаття і про мого дідуся.

А це я з моїм дідусем на його роботі.